

Skorpionen nr. 9, 1. årg.

Anarkistisk Organ

Ansvarshavende: Johannes Mortensen

19. marts 1906

Indhold

Castrum doloris	3
Fri opdragelse	3
Reptilier.	5
Reformhyklere	6
Anarkismen i Rusland	7
Opråb til alle anarkister!	7
Kristoffer Hansteen	8
Indsendt	9
Reaktionen i Norge	10
Løven	10
Vor Skarnkasse	11

Anarkismen forvandler Patrioter til medmennesker.

Af »Lucifer«.

Castrum doloris

Latterligere hæslighed skal man lede om. Eklalantere bevis på folkeidiotien end denne psykose findes næppe. Udsat for kulde, forkølelse og deraf følgende sygdomme har folk i skarevis ventet nætter og dage, for i et øjeblik at beskue et kirketableau, et panoptikonbillede med stive, ubevægelige marionetfigurer. Og i den grad har vanviddet grebet sindene, at formelige slagsmål har været den værdige indledning til det højtidelige skue. Penge er ofret, pladser betalt med langt højere priser end teatrets sædvanlige, for, fra et mageligt stade, at kunne betragte forestillingen: Sørgetoget i al sin pragt og med sin kolosale – skuffelse.

Men alt dette giver befolkningens reformatoriske elementer nok at tænke på; det viser, hvilket uhyre arbejde, der endnu må gøres, før den slaviske autoritetstro er overvunden, og før løgnens og hykleriets magt er brudt. Thi netop her findes det værste fakta: Folket var sig idiotien bevidst. Hvor ofte har man ikke hørt den enkeltes bemærkning: Ja, jeg var jo lige så tosset som de andre! Netop denne nedværdigende uselvstændighed og dyriske efterlignelsesdrift er den sørgelige psykoses menneskeuværdige kilde.

Men, dette til trods, vil man dog med fuld føje kunne sige – billedlig talt – at vor opgave er frembringelsen af det største, betydeligste og sandeste Castrum doloris (smertensleje), nemlig det nuværende kræftsyge, blområdne samfundslegemes aflivning. Når dette hæslige kadaver, arret og dækket af de utalte og utallige mærker af tusindårige blodige og ublodige autoritære forbrydelser, stilles blot i historisk belysning, vil ingen tilstrømning finde sted. Menneskeheden er nået så vidt, at den i virkelig sorg med afsky vender sig fra mindet om forfædres grufulde vildfarelser. Ingen militæreskorte vil danne ledsagelse eller vagt om monstrummet, fordi al udvendig og indvendig uniformering hører en skændig fortid til. Ikke heller ses den civile, sorte, hykleriske tvangsdragt, fordi begrebet: Skik og brug, grundet på sand, individuel selvstændighed, ingen magt ejer mere, og fordi følelsen er for dyb og ægte til profan skiltning. Og ingen »nådes« bevisninger uddeles ved autoritetens bære, fordi nåde hverken bydes eller nydes mere. Ingen fængsler åbnes, de er nemlig sløjfede i erkendelse af menneskers ligeberettigelse og deraf følgende ophør af den enes magt til at berøve den anden friheden. Og ingen kirkeklokker vil med dræbende, monoton klang lyde til den dødes pris, da fundamentet, kirken, forlængst er borte. Med kirken, som er al fordummelses arnested og fæstning imod al sund udvikling og virkeligt fremskridt, er sjælen i det gamle, uværdigt hæslige samfundsliv forsvunden. Menneskefrygten er udsprunget af gudsfrygten og begge ophører samtidigt. De forskellige religiøse forestillingers sygelighed afgiver kun bevis på nærværende og foregående slægtleds lave intelligens og åndelige umyndighed og danner grundlaget for al fornærelse.

Ved at arbejde på dette grundlags bortryddelse, bygges samtidig det nævnte, mægtige Castrum doloris, som bliver det store skel i menneskets historie: Overgangen fra kulturelt barbari til naturlig kultur. Enhver, som i sin længsel, i sit ord eller i sin gerning modarbejder vor tids nedværdigende, kulturelle slaveri, er – bevidst eller ubevidst – anarkist.

J. M.

Fri opdragelse

Denne artikel, der er udkommet i 20.000 eksemplarer på Les temps nouveaux's forlag i 1898, er udgivet af Initiativkomiteen, hvis medlemmer er: Elisée Reclus, Louise Michel, J. Grave, J. Ardouin, Ch. Malato, E. Jauvion, L. Matha, J. Degalvés, Tolstoj, A. Girard, P. Krapotkin, J. Ferrière og L. Malquin.

* * *

Gennem opdragelse og undervisning tilsigter *staten* at kue *mennesket i barnet* på et tidspunkt, hvor dets dømmekraft er overfladisk, hvor det endnu ikke har gjort erfaringer, og det tænker naivt og uden at fatte mistillid.

For at udøve tryk på forstanden og der igennem komme friheden til livs har den gjort sig til herre over barnets dømmekraft og vilje; den vil umærkeligt lænkebinde disse egenskaber ved en daglig tilvanthed, ved talløse fordomme, ved pedanteri og hæmmende bånd.

Staten har – næst efter kirken – haft den bedste forståelse af, *at den indflydelse, et menneske i sin skoletid er underkastet, sætter spor for hele livet*, og derfor har den tiltaget sig ret til at udstrække sin despotiske hånd over hjerne og hjerterne for at mærke dem med et uudsletteligt stempel.

Den giver undervisning i moral, dvs. i sin egen moral. Den underviser i historie, i sin egen historie. Den giver undervisning i samfundskundskab, lærer børnene begyndelsesgrundene i retslære, politisk økonomi osv. Og det er evig og altid den samme begejstrede lovprisning af det bestående, af magten, der går for ret.

En skolelærer, der oftest er ubehagelig, tvær og knarvoren, og som synes at lægge an på at gøre sine elever til en samling aber, har det hverv at indskærpe barnet en masse ting, der egentlig slet ikke interesserer det, men som det dog må lære på den ubehageligste og vanskeligste måde. Time efter time skal eleven sidde uden at røre sig ved sit bord med en bog eller stil og tvinge sig til aldeles at kue og kvæle, hvad det unge sind lidenskabeligt gør krav på. Ethvert ufrivilligt udslag af hans overstrømmende livlighed blev revset strengt. I den alder trænger man til et frit og muntert liv, og dog forlanger man, at han skal være lige så alvorlig og adstadig som den kolde lærer, der er ansat til at undervise ham.

Er denne læreren vejleder, rådgiver og ven af barnet; er han lærer, fordi han føler kald?

Nej, det er han ikke. Lærervirksomheden er for ham kun et levebrød. Han er tvunget til at gøre, hvad der bliver ham befalet, uden at han selv frimodigt kan fremsætte, hvad han anser for sandt.

I det nuværende samfund er skolen kun en forberedelse til soldatertvungen, hvor den slaviske underkastelse fuldbyrdes helt.

* * *

Foruden den legemlige tvang, der udøves, beflitter man sig også på at fordærve barnets moralske sans ved en mængde tåbeligt valgte eksempler fra historien, ved et stadigt forsvar af forbrydelser, der er kronede med held og en giftig riven ned på uegennyttige opofrelser.

Man ophidser barnets indbildningskraft ved detaljerede beskrivelser af blodige og voldsomme optrin, som forsættelig omgives med en nimbus, og man forherliger den rå kraft, tyveri, plyndring og mord.

Man indpoder barnet respekt for autoritet og dem, der opretholder den; beundring for de store erobrere, men foragt for oprørere, der er bukkede under i kampen for friheden; man indprenter det kærlighed til falsk hæder og til fanen, begærlighed efter uniformer og flitterstads.

Man indgiver det er blindt og forbryderisk had til det ludfattige proletariat; man vækker i det en dum og ugrundet forgabelse i dets eget folk og foragt for ethvert andet.

Man indpuster det foragt for de ulykkelige; man opmuntrer det til at krybe for de rige, til at forbande alle dem, der i fortid og nutid er bukkede under for regeingens tyranni, ufordragelighed, tvetungethed eller fejhed.

Lutter gift, kyndig tilberedt, som opløser manddomskraften, svækker energien og fordærver hjerterne.

* * *

Lad os i opdragelsen komme bort fra *disciplinen, undervisningsplanen og klasseinddelingen*, disse tre grove uretfærdigheder ved den nuværende skoleordning, hvorved al den sociale uretfærdighed fremkommer.

Disciplinen avler forsillelse, falskhed og løgn.

Undervisningsplanen udvisker det for de enkelte individer særligt ejendommelige og dræber foretagsomheden og ansvarsfølelsen.

Klasseinddelingen er ophav til modsætninger, skinsyge og had.

Vor undervisningsmetode skal **fuldstændig, rationel, fælles og fri**.

Fuldstændig. – Det skal den være, fordi dens mål er fra barndommen af at give alle menneskets evner en harmonisk udvikling, og fordi den skal skabe et *helt* menneske, hvis forskellige evner skal udvikles ligeligt, side om side, både de åndelige, de legemlige og de mere specielle.

Rationel. – Fordi fornuften og ikke troen skal være dens grundlag, og den skal være i overensstemmelse med de gængse videnskabelige principper. Fordi dens mål skal være udviklingen af en ædel karakter og den enkeltes selvstændighed, ikke autoritetstro og lydighed. Fordi den skal stræbe at omstyrte forestillingen, *Gud*, der altid vil medføre en tvingende trældom.

Fælles. – Fordi den skal fremme den fælles opdragelse af kønnene ved et stadigt broderligt samvær mellem drengene og pigerne, noget, der tillige vil skabe et rent og smukt forhold imellem dem. Langt fra at frembyde en fare vil samværet fjerne usund nysgerrighed fra barnesindet, og det vil under den forstandige måde, på hvilken det skal udvikle sig, skabe sikkerhed for en høj udvikling af moralen.

Fri. – Fordi den vil betyde omstyrningen af autoritet til fordel for friheden – og *det* er jo netop opdragelsens endelige mål, at skabe frie mennesker, der holder enhvers frihedsret højt i ære.

* * *

Således er i store træk programmet for vor opdragelse og læremåde.

Vi tror, at opdragelsen er et mægtigt middel til at indplante og indpode i de unges sind de store ideer. Den er mere end noget andet et udmærket middel til at højne ungdommens moralske standpunkt. Og da barnet er så modtageligt og let at påvirke, er opdragelsens virkning umådelig stor. Den kan få afgørende indflydelse på menneskets fremtid, thi den kan åbne det hidtil uanede fremtidsvidder. Den kan blive den virksomste drivfjeder til fremskridt ved den direkte indflydelse, den udøver på tankernes opståen og deres videre retning. Den kan blive den løftestang, der skal hæve verden og for bestandig styrte vildfarelserne, løgnen og uretten. Dens rækkevidde kan være umådelig; dens opgave er ædel og ophøjet, thi dens mål skal være at bringe menneskeheden opad.

Er i virkeligheden ikke den største tjeneste, man kan gøre menneskene, den, at sønderflænge det slør, man hårdnakket holder dem for øjnene, at vise dem, hvad det er for nogle ynkelige afgudsbilleder, man lærer dem at tilbede, og hvor tarvelige de beviser er, i kraft af hvilke man uden videre indgiver dem autoritetstro?

I denne ligegyldighedens, fladhedens og middelmådighedens er det ikke let at danne en fri skole og kækt og åbent bryde med de gamle vildfarelser.

Idet vi tager fat på arbejdet, er vi os vanskelighederne ved forehavendet fuldt bevidst. Forsøget bliver møjsommeligt og trangt, vejen besået med hindringer. Men jo større de bliver, des mere kraft skal vi lægge i.

Dette arbejde skal ikke være et værk af nogle få. Det bør være – og skal også blive – *alles* værk. Alle de skal virke med, som vil gøre deres for de store reformer, som er ivrige for at prøve det nye, og som higer efter retfærdighed og sund samfundsmoral.

Der er kun et, der er værre end at ønske at befale – og det er viljen til at adlyde.

Professor Clifford.

Reptilier.

Med stort besvær han blev da dømt,
den anarkist,
mens mængden er en smule flov,
og nogle sukker ad den lov:
»Hvor er det trist.«

Men ved den stængte løves bur,
der står en flok
med gadedrenges hån og spot,
skønt pjalte selv, – de kendes godt
som – pressepjok.

I, slyngler, med et vigtigt fjæs
og frakke fin,
den tifold mere er min ven,
som har et ideal, om end
ej skjorte sin.

Du litterære havarist!
For en diner
man køber jo din skidne pen,
og frækt du rakker ned din ven
for en souper.

Ja, troløst bruger du din magt
helt uforknytt;
Respekt dog vises, hvor du kom,
selv jeg går altid uden om –
tuberkelspyt.

Men pressen er, som folket vil,
det være sagt:
Er skamløs end din hånd og mund,
i korrupsionen står du kun
som dens ekstrakt.

D. 21. januar 1906.

Li-ping.

Reformhyklere

Den demokratiske presse lige ned til Berlin har haft en sand lækkerbidsken i denne Askov-affære, hvor en tjenestekarl sad 13 måneder i fængsel for en ildspåsættelse, som han var uskyldig i. Efter den megen vægt, man har lagt på dette tilfælde, skulle man næsten tro, det var enestående. For folket, som vil have noget at læse i dets aviser, med navn og nøjagtig adresse, kan det måske nok være underholdende. Folket, – denne store tragikomiske sørgeskare, som står der endnu på vejen og glor, og som af en stump sandhed, der puttes det lige i øjnene, ikke engang ser det halve. Det kan forstå, at en uskyldig mand ikke må dømmes og straffes, særlig når det er bagefter. Men meget mindre derimod, at den stakkel, der tager et stykke brød, når sulten nager ham, i grunden er lige så uskyldig som den anden. Og dog bliver denne dømt hver evige dag, og af den samme demokratiske presse indrangeret med navn blandt de skyldige.

Således som også vor forrøde redaktør blev det. Han, der fuldt ud brød med alle vanemæssige betragtninger og som med opofrelse for og sikkerhed på sin sag stampede frakken for at få ideen ud. Også han blev kendt skyldig. Og da han kom ind for år og dag, da så man den samme presse kun have mod til at håne ham, som nu sidder derinde, men alligevel være forretningsmæssige nok til at fortælle, at de selv skrev »meget værre ting«.

Nej, I skal have tak, I gode demokrater! I er ikke mere konsekvente, end at I netop lige tør angribe, hvad I på forhånd ved offentligheden vil dømme.

Og hvad var så denne Askov-affære? En uvidende tjenestekarl, der var faldet i klørne på den af »Gud-udvalgte øvrighed«, som ifølge Askovs egne ord i »Social-Demokraten« »lever af« at få folk til at tilstå og dømme

dem. Men er en dommer dog ikke et menneske, selv om han er »udvalgt af Gud«? Kan ethvert menneske ikke begå en fejl? Og er det ikke et menneske også, som stedes for denne dommer? Er og bliver det da ikke i forholdet mellem den stærkeste af disse og af menneskelig følelse, opfattelse og indtryk, at der til alle tider vil kunne begås vilkårligheder? Jo, sikkert.

Reform! – hylér den demokratiske presse, retsreform!

Oh, I hellige illusioner, som fødes i kravet om reform for brandstifterne, men intet for retten til brødet. Som overhovedet venter retfærdighed så længe nogen drømmer! Nej, vel vil vi nok engang tage brødet allesammen, og ingen dommer bliver mere nødvendig. Men guldgalonerne må blive revet af disse, den sociale elendigheds vampyrer, og der må af fængslerne ikke blive sten på sten.

Jul. S.

Anarkismen i Rusland

For at give »Skorpionen«s læsere et lille begreb om anarkismen i Rusland aftrykker vi følgende opåb:

Opråb til alle anarkister!

Vi, Eders russiske brødre og kammerater, vender os til Eder om understøttelse i den svære kamp, vi har at føre.

Det spørgsmål, som så længe har optaget sindene, om man i Rusland skal drive anarkistisk propaganda, eksisterer ikke mere for dem, som har stået midt i den anarkistiske bevægelse siden dens begyndelse. Enten vore modstandere vil godkende det eller ej – vor propaganda har allerede før den sidste revolutionære bevægelse haft en stor udbredelse, og i øjeblikket gør en hensynsløs forfølgelse lyst i vore rækker.

Talrige er de anarkister, som mener, at man i disse revolutionære tider må hjælpe alle revolutionære uden hensyn til den retning, de tilhører. Derfor vil vi her berette lidt om den nuværende tilstand.

På grund af det store mandefald af revolutionære i årene 1870–80 og den terroristiske bevægelses nederlag, har Socialdemokratiet udviklet deres antiterroristiske teori – enhver kraftig handling, den mindste opstand bliver strengt fordømt.

Ve de uforsigtige, som vovede at tale om oprør og voldsom modstand. Man fremstillede dem som arbejdernes værste fjender, som folk, der ville forny den frygtelige periode i årene 1870–80.

Disse bestræbelser fra Socialdemokraternes side fik i kort tid oprørsånden til at sove, den største vægt blev lagt på en »videnskabelig« socialisme, i hvilken små grupper blev undervist. Da disse »videnskabelige« socialdemokrater fik nogle tilhængere blandt arbejderne, faldt de heftigere og heftigere over dem, der søgte at rejse folket til revolutionær kamp. Men da revolutionen rejste sig i det ganske land, da arbejderne, ophidsede ved regeringens brutalitet, åbent gjorde oprør for ikke at blive udryddet af deres blodtørstige herrer; og da der ud af oprørernes række fremstod mænd, som besvarede brutaliteten med terroristiske gerninger, har Socialdemokratiets ledere, videnskabelige eller ikke videnskabelige, forsøgt at »disciplinere« disse dristige sjæle, og for at berolige dem, manede de de mishandlede indespærrede nihilisters blodige skygger frem.

Fra denne tid daterer sig begyndelsen til den anarkistiske propaganda. Vi begyndte at fortælle arbejderne, at de lod sig bedrage af politikernes falske løfter; Politikerne, *for hvem den politiske frihed er resultatet af alle befrielsesforsøg*. Vi sagde til folket, at de måtte besvare vold med modstand og med propaganda og generalstrejke.

Nu begynder en vild jagt på anarkisterne og en systematisk bekæmpelse af generalstrejken. De revolutionære midler blev opgivet og fordømt. Vi blev i deres øjne til reaktionære, og de anvendte alle midler for at drage arbejderne bort fra vor lære og vor taktik. Som over alt stillede de socialdemokratiske politikere sig selv op som de eneste repræsentanter for arbejderklassen. Da kom den 22. januar 1905 og dermed en stor forandring i forholdene.

Medens politikerne var beskæftiget med at bibringe arbejderne den »videnskabelige« socialisme, så disse ved sult og elendighed sig tvungen til at gå ud på gaderne; de havde ikke tålmodighed mere og håbede intet mer i deres huler, og deres utilfredshed, den oprørsånd, som besjæler de sultne, – søgte sig et afløb. Men So-

cialdemokratiet vedblev at være døv for deres længsel og blind for deres sår. Derfor fulgte de præsten Gapon, som slæbte dem ud på gaden med helgenbilleder og zarportrætter. Det var de politiske partiers indflydelse på proletariatet. De havde præket til ro og orden, resultatet var frygteligt; tusinder af arbejdere sank blødende til jorden, de døde med en forbandelse på læberne imod dem, som havde lært dem »fredelig kamp« og som stod ligegyldig overfor folkets bevægning.

D. 22. januar var det logiske resultat af den såkaldte videnskabelig-socialpolitiske propaganda.

Efter d. 22. januar begyndte en ny kamp. De revolutionære strømninger tilintetgjorde videnskabelighedens sofismer og skabte en ny kampmetode for den russiske arbejderklasse. Blodet, som flød d. 22. januar, skyllede alle de løgne bort, som var udtalt mod dem, der agiterede for den væbnede modstand; det, der var draget i snavset, blev nu den eneste revolutionære måde at udøve proletarisk aktion på. Overalt rejste folket sig mod tyrannerne og blodsugerne. Bønderne, som efter socialdemokratisk ord, endnu ikke er proletariserede, jøg godsejerne bort og bemægtigede sig jorden. Og der skete noget usædvanligt – den ufornuftige, fordømte generalstrejke triumferede over de frygtelige væbnede modstandere, som resolutioner og proklamationer i tusindvis havde vist sig uvirksom overfor.

Det er hvad der er sket i Rusland. Et hav af blod er flydt til ingen nytte, masser af menneskeliv har været prisen for den frygtelige lære. Som før må vi også nu sætte al vor kraft og energi ind på at hindre, at proletariatet bedrages af politikerne. Det er ikke noget teoretisk spørgsmål, det er et menneskeligt livsspørgsmål. Vi må forklare arbejderne, hvilke deres interesser er og hvilke midler er, som de skal anvende. Politikerne må hindres i at ødelægge revolutionen i det øjeblik, de har nået tilfredsstillelse af deres interesser. Det må være anarkisternes værk, deres historiske betydning for vort land. Derfor retter vi nu til alle internationale kammerater den bøn, at hjælpe os i vor svære kamp mod zarismen og imod al tyranni; da først vil sejren være vor.

Med broderlig hilsen

gruppen »Anarki«.

Kristoffer Hansteen

Endelig har den snigende sygdom, tuberkulosen, gjort det af med vor kammerat. Han døde d. 2. marts stille og roligt, og blev begravet i torsdags d. 8. marts. Kisten var dækket af blomster og kranse, bl.a. fra »Den typografiske Forening«, fra »Norges socialdemokratiske Ungdomsforbund«, fra »Kristiania socialdemokratiske Ungdomslag« og fra en af studenter dannet klub »Fjörtoftlaget«, ved en student, der holdt en kort tale på landsmålet, hvori han takkede Hansteen for hans fastholden ved idealerne. Ved graven talte redaktør Neverdahl, som fremhævede Hansteens store ensomhed, idet han kæmpede for tanker og ideer, som samtiden ikke havde anerkendt. Der var et stort og meget repræsentativt følge, og begravelsen gjorde et mægtigt indtryk, da ingen præst medvirkede; Hansteen ønskede det ikke. Ungdomsforeningen var mødt med sin røde fane der vajede over graven.

Hansteen blev 40 år gammel. Han blev student, men afbrød studierne for at blive typograf. Tidlig nærede han radikale anskuelser, og fik snart øjet op for det forlorne både ved Venstrepartiets og socialdemokraternes politik. Han måtte slutte sig til anarkismen, den eneste livsanskuelse, som fører til fremtidens fri samfund. Han stiftede en anarkistisk-kommunistisk gruppe i Kristiania, oversatte og udgav flere brochurer, således »Til Proletariatet« og »Det fri Samfund«. Ved 1. maj-demonstrationen 1893 ville han og hans meningsfæller udfolde deres røde fane. Politiet ville forhindre dette, og under denne kamp slog Hansteen politiinspektøren i ansigtet. Han blev dømt til 4 måneders fængsel. I 1897 og i 1898 udgav han bladet »Anarkisten«, og for nogle udtalelser heri måtte han, for at undgå fængsel, flygte til England. Opholdet i London har sikkert forværret den sygdom, som han var begyndt at lide af. Da han kom tilbage fra England udgav han bladet »Til Frihet« under mange afbrydelser på grund af sygdom og savn. Det sidste nummer udkom i december 1904.

Hansteens liv er her fortalt i korte træk. Han hørte til den ny menneskerace, som er ifærd med at vokse frem; dem, der sætter alt, selv livet, ind på det, de anser for ret og retfærdighed; der foretrækker et liv i fattigdom og nød, fremfor at gå på akkord med uretten, som i al deres færd søger at være tro mod sig selv, ikke at gøre uret mod nogen, ikke at ville herske over nogen, men på den anden side lige til det sidste åndedræt bekæmper al løgn og al uretfærdighed, al herredømme, al tyranni fra statens, fra lovens, fra den enkeltes side.

Stilfærdig og beskeden, sanddru og oprigtig i al sin færd, glødende begejstret for anarkismen, harmfuld over al lavhed og uretfærdighed. Sådan var vor kammerat.

Han havde ikke levet sit liv forgæves.

E. C.

Indsendt

Det er en indvending, man ofte hører fremsat mod anarkismen, at man ikke kan gå ind på dens fremtidsteorier eller, som man snarere kalder dem, utopier. I og for sig er man enig med anarkisterne i deres hævvelse af individualiteten, men når de forkaster regering, stat, love, al autoritet, så kan man ikke længere følge dem, menneskene er ikke engle, de bliver det næppe hellere den dag i dag eller i morgen.

Denne indvending mod anarkismen gælder imidlertid kun for så vidt den rettes mod de anarkister, der hævder, at anarkismen skal gennemføres så snart det ved en revolution er muligt at gøre det.

Men anarkismen sætter ikke et program op, som enhver, der vil kalde sig anarkist, er pligtig at følge; og vel er det utvivlsomt, at de allerfleste anarkister sætter deres lid til en snarlig revolution – mænd som Krapotkin forsikrer altid, at revolutionen vil begynde i morgen – men på den anden side erklærer Tolstoj f.eks., at al revolution er unyttig, ja utilladelig; og dog må man være meget snæversynet, om man nægter, at Tolstoj er anarkist.

Men hvad ville i virkeligheden en anarkistisk revolution i morgen eller overmorgen betyde? Vi ved jo alle, at anarkisterne blandt Europas millioner kun er et forsvindende mindretal, og hvis disse ved en revolution ville påtvinge det store flertal anarkismen, da ville det stride aldeles mod grundtanken i denne: Individualismen, hvilket ikke blot betyder hævvelse af egen personlighed, men i lige så høj grad agtelse for andres.

Og hvad ville man også opnå ved en sådan revolution? Hvis man ikke overfor det fremtidige er optimist i allerhøjeste grad, må man indrømme, at alt taler for, at det anarkistiske samfund ville gå til grunde efter kort tids forløb. Men sagen er, at man ikke ved vold eller ydre magt bringer en idé fremtil sejr; det gør man kun ved at overbevise folk om dens rigtighed. Idéen må selv sejre.

Med andre ord: Man kan være anarkist uden hverken at vente eller ønske en revolution i morgen eller overhovedet førend de, der gør revolution – masserne – ved, hvad de vil opnå med revolutionen, førend de er anarkister. Men anarkismen får derfor ikke ringere værd, thi er et menneske anarkist, føler han sig oprørt, når han ser staten med al dens verdslige og kirkelige autoriteter kue og trykke dem, der ikke vil lade sig kue og trykke: Så lad ham gøre revolutionen, lad ham følge sin overbevisning og samvittighed. Forlanger staten, at han i et år skal øve sig i at slå sine medmennesker ihjel, så kan han sige nej, vægre sig ved at gøre krigstjeneste; og således kan han gøre på alle punkter, hvor staten forlanger noget af ham, der strider imod hans samvittighed, eller hvor han overhovedet føler sin individualitet krænket.

Og det vil tillige virke som den bedste propaganda. Er anarkismen en følelsessag, en følelse af individualitet, af oprørsånd, så er der sikkert intet, der i den grad kan fremkalde den følelse hos mennesket, som det, at de ser anarkisterne følge deres overbevisning, hvad det end bringer over deres hoveder. De kristne martyrer vandt jo kristendommen tilhængere i mængde, hvorfor skulle det samme ikke kunne ske i vor tid?

Den slags handlingens propaganda virker ganske anderledes end den slags, der består i bomber eller i at lære folk at stjæle.

Betragter man anarkismen på den måde, da er den ingenlunde en fremtidsutopi, men den er det bevidste mål, et menneske kan finde lykke ved at stræbe efter.

L.

Reaktionen i Norge

(Af et brev fra *Kristoffer Hansteen.*)

Den norske kongevalgrus er et bedrøveligt fænomen. Der er gået en stor reaktionær bølge over Norge i de sidste 10 år. Den har først og fremmest givet sig udslag i en mængde reaktionære love.

Der er for det første en lov om, at man skal melde til myndighederne, når man flytter fra en kommune til en anden; og fra nytår 1906 er en ny lov trådt i kraft, som påbyder at melde enhver flytning indenfor kommunen til politiet, dvs. fuldstændig politikontrol med befolkningen efter preussisk mønster.

Der er også vedtaget en såkaldt »løsgængerlov«, hvorefter alle kan fængsles, der er uden arbejde og fast bopæl. Denne lov har man i 2 år måtte vente med at sætte i kraft, da den ville føre til, at så mange mennesker blev fængslet, at man ikke havde fængsler nok til dem alle, og staten med det nuværende spændte budget heller ikke råd til at bygge så mange fængsler.

Endnu en reaktionær lov, som trådte i kraft for få år siden, giver politiet ret til at udvise eksistensløse udlændinge, og denne lov anvendes i temmelig stor udstrækning.

Endvidere er der kommen en ny straffelov, som, ved siden af enkelte reformer, indeholder mange bestemmelser, der er hårdere end de tidligere. Således er der indført straf for at »opfordre militæret til opsætsighed«.

Om udmeldelse af statskirken er givet en ny lov. Før kunne msn udmelde sig af statskirken blot ved at henvende sig til sognepræsten. Nu er der i hver kommune oprettet et udvalg, der på inkvisitorisk måde skal undersøge, om udmeldelsen sker af religiøse bevæggrunde.

Disse og flere reaktionære love, hvormed den besiddende klasse kuer og knebler de besiddelsesløse, er alle kommen i løbet af de sidste 10 år.

Denne stærke reaktion er kommen i stand ved en forening af de reaktionære kræfter. Medens for 25 år siden bønderne var i opposition mod det reaktionære bourgeoisie, og dette foragtede og hånede bønderne, har Bondepartiets sejr i 1884 ført til, at begge de borgerlige partier frier til bøndernes stemmer; begge partier anerkender bønderne som den klasse, der har magten i landet, og smigrer den stadig. Bønderne tager imod de reaktionæres frieri. Disse kristendomsredne, traditionsbundne, for størstedelen temmelig eller fuldstændig kundskabsløse bønder, har nemlig en lige så reaktionær tankegang som det reaktionære bourgeoisie.

Både Højre og Venstre har stemt for alle disse reaktionære love, kun løsgængerloven, loven om udmeldelse af statskirken og enkelte paragraffer i straffeloven, fik nogle få stemmer imod sig i Stortinget. De fleste af disse love var vedtagne, forinden Socialdemokratiet blev repræsenteret i det norske Storting. Men en af de 5 repræsentanter, som det nu har, stemte for om kontrol med udmeldelsen af statskirken.

Af denne reaktionære strømning er også den norske stemmegivning for kongedømmets fornyelse et udslag.

Løven

Fabel om folket og militarismen.

Af Theodor Etzel.

En løveunge, hvis forældre, da de gik på rov, var blevne skudte, lå vansmægtende i ørkensandet. En hottentot fandt det hjælpeløse dyr og bar det til sin hytte, hvor han igen bragte det til kræfter med mælk og kød.

Den unge løve voksede og blev stærk. Og mod sin redningsmand viste den sig taknemlig og hengiven som en tam hund.

En gang gennemstrejfedes hottentotten ørkenen med sin løve. Han gjorde fejl regning og fandt i to dage intet jagtudbytte, og sammen med ham sultede og tørstede hans tro ledsager.

Om aftenen lagde hottentotten sig ned for at styrke sig ved søvn. Da slog den sultne løve kløerne i sin herre og åd ham op.

»Den gode mand«, sagde den taknemlige løve, medens den slikkede blodet af sin næse, »to gange har han nu reddet mit liv – det vil jeg aldrig glemme ham.«

Vor Skarnkasse

»Nåde«. Vor pjaltede og usle presse fandt det også for godt at benåde redaktør Rasmussen i anledning af, at kongen var gået ind til sin herres glæde. Det er løgn det hele.

»Flæsk«. Det er glædeligt, at det nu lakker mod forår og sommer, da proletariatets børn bedre kan gå barbenet. Men hvorfor fanden vil så »Social-Demokraten« give 5000 kroner til fattige børns fodbeklædning netop nu og ikke i begyndelsen af vinteren? Mon det skulle være fordi borgerrepræsentantvalgene står for døren? – Selvfølgelig!

En kokkepige. J. P. Brochmann, den bekendte fattigkorrespondent, har været ude på Ladegården og smagt på maden. I modsætning til hans øvrige artikler i »Social-Demokraten«, der ellers handler om skidt og spindelvæv, gustne og blege børn og pjaltede mennesker, blev hans Ladegårdsartikel en ovenud begejstret for den gode mad derinde. Vi komplimenterer hr. Brochmann, der selv lever på hvedebrød i denne tid, for resultatet og for den gode smag, for hvad der passer til de fattige.

Hæderligt. »Social-Demokraten«, der nægtede »Skorpion«s annoncer optagelse i sine spalter, har nu optaget store tiggerannoncer in gave til kongen af Norge og nu sidst til en rytterstature. Da der i den anledning er bleven en del vrøvl indenfor partiet, klarer bladet sig med at sige, at det optager disse indbringende annoncer for så vidt som deres formål er hæderligt. Nu ved vi altså, hvad vi og vort er. Men det mærkelige ved »Social-Demokraten« er, at den for at få plads måtte give tillæg og på den måde smed arbejdernes penge med ud til disse galskaber.

En ændring til forliget. Typograferne har nu forkastet og gennemført 8-timers-dagen – om fire år, og en tarif på otte år. For at nu forbundet skal kunne holde så længe og dermed tariffen, forlyder det, at man omgås med tanken om at give Lockout-forliget en tilføjelse om, at kun de kunne tages i arbejde, som medlem af deres forening og Socialdemokratisk Vælgerforening. Dem, der ikke er med på den, anbefales at tage plads som tjenestepiger, hos hvem der findes betydelig kortere tidsfrister end otte år.

Ny afsløring. I denne sindssyge spiritistvrøvl's periode kan vi meddele en ny begivenhed. Mediet »Social-Demokraten« har med brask og bram »materialiseret« masser af forklarede skikkelser, lysende af eftergivet fattighjælp.

Hele skaren bestod ved afsløringen af kæmpemæssigt og særdeles vellykket – valgflæsk.

Fra redaktionen. Vi beder vore venner støtte os med at få bladet ud ved at agitere for det blandt kendte. Det lange ophold denne gang skyldes økonomiske vanskeligheder. Alle henvendelser bladet vedrørende må vi endnu bede om at lade ske skriftligt til ekspeditionen: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. sal.

Agitér for bladet!

Det Anarkistiske Bibliotek

Ansvarshavende: Johannes Mortensen
Skorpionen nr. 9, 1. årg.
Anarkistisk Organ
19. marts 1906

Hentet 04/11/16 fra
<https://web.archive.org/web/20071021143844/http://www.anarkister.dk/skorpionen.aarg.1.nr.9.htm>
Udgivet af en Kooperation

da.theanarchistlibrary.org